

[Elisabeth Bruun Olesen]

mi i forvejen er elendig, og hvor regeringen har beskåret kommunens handlemuligheder gennem bloktilskudsnedskæringer. Hvis de tanker, der er nævnt i redegørelsen, blev til virkelighed, kunne man spørge, hvor de københavnske ældre skulle bo.

Dette bliver af fru Birgith Mogensen fra centrum-demokraterne lanceret som en lykkelig decentralisering. Hvis man skal decentralisere, skal der midler til. Decentralisering i denne forstand betyder at skubbe byrderne over på dem, der ingen penge har, og på de kommuner, hvor der i forvejen er de fleste ældre. Konkret har jeg her snakket om København, men der er også andre kommuner.

Redegørelsen bygger samtidig på den fortsatte svækkelse af det almennyttige byggeri, som vi mener er regeringens klare politik. Regeringen ønsker privat byggeri, og siden 1982 er det lykkedes regeringen at nedbringe den almennyttige kvota fra 12.000 til 7.000 boliger i 1987. Med fjernelsen af kvoten på 1.000 lette kollektivboliger vil det simpelt hen sige at det er lykkedes regeringen at halvere det almennyttige byggeri.

Det er selvfølgelig et meget stærkt argument for, at man bør fjerne denne regering og erstatte den med et flertal, sådan at man på det boligpolitiske område kan få det igen, man er enig om. Socialdemokratiet, SF og VS enedes senest i december i forbindelse med ændringsforslagene til lov om boligbyggeri om et forslag, der ville sikre et almennyttigt byggeri på 12.000 enheder og 3.500 ungdomsboliger pr. år, og dem er der god brug for.

Vi er heller ikke blevet sparet for de utrolige og evindelige påstande og bemærkninger om overophedningen, flaskehalsproblemerne. Fru Birgith Mogensen satte endda tal på. Det blev sagt, at der sidste år var 8.400 arbejdsløse bygningshåndværkere; nu var det nede på 4.000. Jeg ved ikke, om det skulle opfattes på den måde, at de 4.000 er for få, og at vi skal have nogle flere arbejdsløse bygningshåndværkere, og at det er derfor, regeringen har grebet ind. Det blev i alle tilfælde klart nok sagt, at det var i indkomstpolitisk øjemed, man havde grebet ind. Af samme grund mener man, at man kan spare og skære ned på det almennyttige boligbyggeri og på byggeriet i det hele taget. Det er en form for politik, vi vender os imod.

Jeg vil indrømme – det er sjældent, politikere gør det, i alle tilfælde ikke fra talerstolen – at jeg ikke har ret meget forstand på det her område, men det er min gode ret, eftersom jeg ikke er ordfører på det her område. Jeg har alligevel læst redegørelsen, og da jeg læste den, tænkte jeg: hvad betyder det her konkret? Får alle de mennesker, der ikke har et sted at bo, ikke alene de ældre, vi har snakket om, og flygtningene, men også almindelige mennesker, noget at bo i af det her forslag? Da jeg havde tænkt lidt over det, men ikke kunne finde ud af det, tænkte jeg først: du har heller ikke forstand på det; men nu har jeg da lykkeligvis kunnet konkludere, at de, der har forstand på det, bl.a. hr. Estrup, har haft fuldkommen samme indtryk som jeg.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg vil i modsætning til den foregående ordfører takke ministeren for redegørelsen, idet vi er enige med ministeren i, at bl.a. den økonomiske udvikling har bevirket en stigende investering og beskæftigelse i boligbyggeriet og i særlig grad i erhvervsbyggeriet, og for mig at se er det sidste i særlig grad positivt.

Jeg tillader mig også at sige, at man altid kan diskutere, om en stigende investering i boligbyggeriet ud fra en nationaløkonomisk betragtning er et gode, idet et stigende boligbyggeri alt andet lige vil forøge betalingsbalanceunderskuddet, og det er vores store problem i øjeblikket – det er vi nødt til at indrømme – som det har været det i de tidligere år.

På den anden side må vi erkende nødvendigheden af nybyggeri, selvfølgelig af hensyn til, at folk skal have et sted at bo, men også fordi både nybyggeri og reparation af den bestående boligmasse er nødvendig for at fastholde og udvikle den bygningsmæssige ekspertise på det industrielle og på det håndværksmæssige område. Ved at vi har udviklet en forholdsvis høj boligstandard herhjemme, har vi faktisk fået en stor byggeeksport, som desværre nu synes at være lidt faldende. Jeg tror, at faldet kan skyldes, at beskæftigelsen på hjemmemarkedet har været så markant stigende, at flere inden for byggeriet i den situation mere har satset på hjemmemarkedet, fordi det er mere sikkert, end på det